

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom: „**KOROŠKI SLOVENEK**“.
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

Rokopisi se naj pošiljajo na naslov:
Politično in gospodarsko društvo, Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

**List za politiko,
gospodarstvo in prosveto**

Izhaja vsako sredo. — Posamezna številka 15 grošev.
Stane četrletno: 1 S 50 g; celoletno: 6 S — g
Za Jugoslavijo
četrletno: Din. 25.—; celoletno: Din. 100.—

Stanovska država.

Ljudje smo otroci. Hitro se navdušimo za nekaj, ob prvih težkočah pa se nas loti malodušje in strah in naša gorečnost za novo stvar je minula. Tako se je prigodilo avstrijskemu ljudstvu, ko je kancler Dollfuss vrgel v njegov svet zamisel stanovske ureditve Avstrije. Danes je država sredi težkih, zelo težkih porodnih bolečin, vzporedno z doslednim stremljenjem za stanovsko ureditvijo javnih in zasebnih prilik se pojavlja tudi nazadnjaška reakcionarnost v vsej svoji sili. Slednji pojav jemlje mnogim vid in razsodnost.

Vendar je beseda o krščanski stanovski državi velika, zelo velika beseda in nedvomno se bo svet povračal k njej ob uspelem ali neuspelem avstrijskem poizkusu njene uresničitve. Krščanska stanovska država je zlata srednja pot med komunističnimi in fašističnimi revolucionarnimi preosnovami človeške družbe, je pot krščanske pravice in ljubezni, krščanskega reda in krščanskega življenja. Krščanska življenska načela postanejo po njej načela življenja velikega občestva države. Sredi brezvernega sveta, ki je zanihal danes iz brezbožnega liberalizma v protiverski boljševidem in poganski fašizem, zveni beseda o krščanskih načelih javnega življenja vsekakor drzno, zelo drzno. A že poizkus sam se zdi nadvse hvalevreden in časten.

Do včeraj je skušala svet in njega življenje urejevati neka „svoboda“. Najprej so hotela ljudstva proč od Boga, sledil je po državah klic „proč od Rima“, ljudem se je nato zahotelo države brez pravic in dolžnosti, svet je silil proč od naroda k internacionalni kapitala ali dela, tedaj je zaječal v nesvobodi z zemljo povezani rod, končno sta samo še ostala: samoljubni jaz in sovražni bližnji. Tako se je v svetu „uresničila“ ljubezen do Boga in do bližnjega. Nad svetom je danes velik pomišljaj — kam sedaj? Fašizem in komunizem že kujeta novo usodo, ki bo stala v znamenju „kolektiva“: poedinec bo tudi proti svoji volji podrejen strogemu varuštvu države ali razredne diktature, veliko življenje bodo urejevali iz osrednjih državnih uradov. Le nekaj bo ostalo od prej: sila, ki bo urejevala, organizovala, podrejevala in poveljevala. Sila nad poedincem, nad stanovi in narodi in med državami. To lahko rečemo že danes, da novo življenje pod fašističnim ali komunističnim praporom ne bo niti za trohico boljši od življenja včeraj.

Življenje po krščanskem nauku lahko urejuje tudi ljubezen. Tudi ljubezen je sila, ki pa nasprotuje nasilju, sebičnosti, samoljubju, diktaturi, zlobi in koristolovstvu. Veliki učniki življenja pravijo o njej, da je ljubezen najlepša, a tudi najtežja lastnost na svetu. Pač zato, ker zamore prava ljubezen izhajati samo iz srca, prežetega ljubezni do Stvarnika.

Krščanska država zamore temeljiti samo na tej ljubezni in samo po njej povezuje državljane, družine, stanove in narode v eno, državno družino. V krščanski državi odda vsak kos svoje bitnosti svojemu stavu, stanovi se udinijo kot člani svojemu narodu in po njem državi. Krščanska država sloni na naravnih stebrih družabnega in gospodarskega življenja, na stanovih — ne na poedincih, kot liberalna, in ne na razredih, kakor komunistična država.

V stanovski državi se posamezni stanovi upravljajo sami, država izravna njihove stanovske interese ter jih podrejuje obči blaginji vsega ljudstva. V liberalni državi so ječale občine in dežele pod kopo upravnih poslov. Komunistična in fašistična država pridržujeta pravico urejevanja vsega javnega življenja svojim uradom. V stanovski državi pa imajo državljani velike pravice in tudi velike dolžnosti.

Med socialno-političnimi vprašanji je najvažnejše vprašanje brezposelnosti. Brezposelnost je

zagrešilo kapitalistično profitarstvo. Ta greh, ki je med najstrašnejšimi, popravljata fašizem in komunizem v pretežni meri na račun drugih stanov in tako gospodarskega zla ne zmanjšujeta. Stanovska država mora seči globoko v gospodarski ustroj, da spet učeni stotisoče od dela in zaslužka izločene. Gospodarsko proizvodnjo podredi potrebi na trgu, ne več profitu podjetnikov, razredčenemu kmečkemu podeželju nudi novih eksistenčnih možnosti, nepotrebna velika gospodarska podjetja kratkoročno odstrani in v skrajnem slučaju seže po velikem premoženju in ga razlosti. To je, kar imenuje sv. oče v svoji okrožnici odstranitev proletarstva. Nikdo naj ne strada ob izobilju drugega, pravi krščansko načelo o zasebni lastnini. Stanovska država mora premostiti zijoči prepad med industrijo in obrtjo, med delavcem in podjetnikom. Omejiti mora vpliv trgovine, ki je zadobila v kapitalističnem gospodarstvu silno premoč nad ostalimi stanovi, in odstraniti škodljivo vmesno trgovino, ki navija cene do pretiranih višin. Isto velja za denarno in kreditno gospodarstvo, ki imata še danes velik del gospodarske proizvodnje v svojih rokah in urejmeta proizvodnjo po svoji potrebi in volji.

Zadnji cilj gospodarstva v stanovski državi je obča blaginja: nikdo v stanovski državi ne sme stradati, nikdo ne pogrešati svojega poklicnega

dela. Za vsakogar mora biti pripravljeno njegovo mesto, ki naj ga izpolni po svojih zmožnostih in tako služi svojemu narodu in državi. Težišče življenja v krščanski stanovski državi pa ni več na gospodarskem polju — profitarstvo je izločeno kot izrodek materializma, brezboštva — marveč v kulturi in socialnosti, ki šele zamoreta dati življenju njegovo pravo vsebino in ga obogateti. Kajti življenje, ki ga izpolni izključno samo trda borba za vsakdanji kruh, ni nikako krščansko življenje.

To je površna beseda o stanovski državi. A že ta zadostuje, da misleči človek spozna veličino njene zamisli. To spoznanje je potrebno. Kajti veliki predpogoj krščanske stanovske države je ljudstvo, prežeto krščanstva. Brez krščanskega ljudstva mora ostati zamisel, kakor je lepa in vzvišena ter vredna tudi velikih žrtev, neizvedena, država pa mora postati igrača velikih svetovnih gibanj fašizma in komunizma in deliti njihovo usodo. Eno pa je že danes velika resnica: In če ves svet jutri zaniha v fašizem in komunizem, spet in spet se bo vsaj v mislih vračal nazaj k zlati življenski sredini: h krščanski državi in njeni stanovski ureditvi. To je namreč veličastnost Cerkve, da je po socialnih okrožnicah svojih papežev postala danes učiteljica ne več samo zasebnega, poedinega, marveč tudi velikega občestvenega življenja.

Dva tabora.

V ozadju vseh političnih, družabnih in gospodarskih vprašanj stoji svetovno-nazorno vprašanje: za ali proti Bogu. Resničnost tega za sodobno življenje najvažnejšega stavka mnogi zaničujejo v misli, da se da urediti novo življenje v svetu zgolj po boljši organizaciji bodisi lastniške pravice, premoženja, trgovine itd. Veliki dogodki v svetu postavljajo tako površno gledanje življenja vedno spet na laž. Začetna meseca letošnjega leta sta resnični razvoj v svetu boljše nakazala.

Na svetovnem evharističnem kongresu sredi Tihega morja je bilo začetkom februarja zbranih pol milijona katoličanov iz vseh delov vzhodne zemlje. Očividci pišejo o pretresljivem trenutku, ko je nagovoril udeležence sam sv. oče Pij po radiu in med drugim dejal: „Trebalo se je svetu spet zbirati okrog evharističnega oltarja in tam iskati svetlobe in ljubezni, da svet vendar pride do svojega zdravja in da se človeštvo medsebojno vzljubi v pravičnosti in ljubezni in da Kristusov mir zavlada nad izmučenim svetom.“

V istih dneh je v Moskvi pod vodstvom židov zboroval kongres brezbožnikov in svobodomiselncev vsega sveta ter sklepal, da ustanovi poseben urad za svetovno protiversko propagando, povsod ustvarja brezbožniške internacionale, zbira protiverski propagandni fond in izmenjava razne izkušnje iz dosedanje protiverske borbe. Vodja kongresa, žid Gubelmann-Jaroslavski, je dal sledeče smernice: „Vse cerkve sveta hočemo zažgati, da bodo gorele ko eno samo morje plamenov. Danes je delovanje brezbožnikov že neskončno mogočno, vendar ga moramo še okrepiti, da izpodkoplje stare temelje sveta. Pripadniki vseh verstev naj si zapomnijo: Ni Boga in ni nobene molitve, ki bi zamogla rešiti kapitalistični svet spričo njegovega pogina.“

Začetek konca v Španiji.

Francove čete na jugu Španije slavijo zmago. Po večtedenskih bojih z rdečimi so zasedle najvažnejšo morskno luko ob sredozemskem morju, mesto Malago, in prodirajo sedaj ob morski obali proti mestu Almeriji. Ob zasedbi so se polastili ogromnega vojnega materijala. Zadnji dnevi rdeče Malage so bili krvavi: nad 13.000 oseb so socialistični vojaki postrelili, boljše hiše izropali in cerkve požgali. Južna nacionalistična armada, kateri pripadajo tudi mnogi Italijani in Nemci, ho prodirala sedaj v smeri proti Valenciji.

V osrčju Španije se je vnela ostra bitka za Madrid, ki ga obkrožajo nacionalne čete od treh strani. Rdeči vzdržujejo stike s Katalonijo, ki je odredila mobilizacijo zadnjih letnikov in se pripravila na odločilne dneve. Po poročilu francoskih listov bodo poslali sovjeti španskim socialistom na pomoč spet novih 20.000 prostovoljcev in velike količine vojnega materijala. Šele z 22. februarjem baje stopi v veljavo prepoved udeležbe inozemcev v španskih bojih, dotlej bosta nedvomno tudi Italija in Nemčija ponovno izdatno podprli generala Franca.

Nemčija in kolonije.

Berlinska vlada vodi glede kolonij previdno in dosledno taktiko. Vse doslej je samo priprava na veliki korak, ko bo kancler Hitler s povzdignjenim glasom tirjal od veselih „v imenu nemške časti in evropskega miru“ zadnje, za čemer stremi Nemčija: kolonije. Angleži razvoj dobro vidijo in so že nakazali ceno za nekdanjo nemško posest. Angleži tirjajo od Nemčije, naj se odpove gospodarski zaprtosti, omeji oboroževanje, pristopi k splošni evropski pogodbi, kateri bi pripadala tudi Rusija, in se izjavi za reševanje kolonialnega vprašanja v okvirju splošnega evropskega načrta. Francozi očitajo Nemčiji, da zapravlja milijarde v vojne namene in se njeno gospodarstvo zato nahaja v vedno težjem položaju. Kolonije bi bile za Nemce spet novo sredstvo, da svoje oboroževanje še bolj pospešijo.

Nekdanje nemške kolonije tvorijo površino 2 milj. 620.000 kv. km ter se nahajajo v Afriki, Aziji in v otočju Tihega morja ter Avstraliji. Po svetovni vojni so si kolonije razdelili Angleži, Francozi, Bel-

gijci in Japonci. Najbolj bogati nekdanji nemški koloniji sta v južni in vzhodni Afriki ter so v teku let njuni novi lastniki. Angleži in Francozi, tam investirali ogromne kapitale.

Smo lahko radovedni, kako se bo nadalje razvijal nemški boj za izgubljene izvenevropske kose zemlje.

Alzaški Nemci in francoska socialistična vlada. Nemci v Alzaciji so imeli doslej v šolah posebno svojo pravico, ki jim je jamčila pouk nemškega maternega jezika in obvezen verouk. Sedaj pa je francoska vlada mnenja, da je šolski pouk po nemških urah in obveznem verouku v Alzaciji preobremenjen in je zato treba ali črtati nemške in veroučne ure ali pa šolsko dobo podaljšati. Ker je nemško ljudstvo v Alzaciji katoliško in narodno zavedno, je pričakovati, da odbije protiverski in protinarodni naklep socialistične vlade s pristankom na podaljšanje šolske dobe na devet let.

Boljševizem — delo židovstva. S časom postaja vedno bolj jasno, da gre boljševizem v Rusiji na račun židovstva, ki se je znalo v pravem času polastiti vodstva nad nezadovoljnim ruskim ljudstvom, uvesti sovjetski režim in ga udiniti svojim koristim. V vrhovni sovjetski upravi sedijo po poročilu moskovske „Pravde“ sledeči židje: Josias Leonsohn (sedaj Joffe), Lasar Mosessohn (sedaj Kaganovič), Jankel Gamarnik, Finkelstein (sedaj Litvinov), Moses Rosenberg, Nelken, Levi in drugi. Pred letom usmrčeni Sinovjev se je prej imenoval Apfelbaum, po njegovi smrti so odkrili v neki pariški banki 10 milijonov frankov njegovega premoženja. Glavni obtoženec nedavnega moskovskega procesa Karl Radek pa se je pred desetletji imenoval Sobelsohn in je rodem iz židovske Galicije, po neki tatvini pa si je drzno prilastil drugo ime K. Radek (kradek je poljsko ime za „tat“) ter je igral med sovjeti veliko vlogo, da ga niso upali niti kot glavnega obtoženca obsoditi na smrt.

Ostala politika v par besedah. Oster govor proti sovjetom, Francozom in Angležem je imel minuli petek nemški minister Goebbels. Nemška vlada namerava kmetijstvu predpisati strogo nadzorstvo: dajala bo kmetom tehnična navodila, kontrolirala setve in jim določevala, kaj naj pridelujejo. Ostali pa bodo zanaprej lastniki zemlje. — Anglija namerava nameniti za oboroževanje novih 400 milijonov funtov (10 milijard naših šilingov). — V sovjetski Rusiji gre razvoj očitno k vojaški diktaturi treh sovjetskih maršalov: Vorošilova, Blücherja in Tuhačevskega. — Grška vlada namerava težko obremeniti samce nad 25 let, da pospeši nove poroke. Samci bodo plačevali višje davke, bodo izključeni iz državnih služb i. dr. — V februarju še bo sestanek Balkanske zveze. — Jugoslavija in Bolgarija baje snujeta carinsko zvezo. — V dneh od 7. do 9. julija bo v Londonu letošnji kongres evropskih narodnih manjšin. — Mehiški katoliki segajo po samopomoči in zabranjujejo zapiranje cerkva.

Poljaki v Nemčiji.

Poljaki so veja severnih Slovanov. Njihova narodna družina šteje okroglo 40 milj. članov, njihova narodna zgodovina pa je po silovitosti narodnega trpljenja skoroda edinstvena v svetovni povestnici. Trikrat se je poljski narod priboril do svoje države in trikrat jo je spet izgubil. Šele svetovna vojna in njen izid sta omogočila postanek močne Poljske, ki stopa vedno odločneje v družino drugih velikih narodov. V Nemčiji je ostala tudi v novih mejah močna poljska manjšina; sami Poljaki jo štejejo na milijon oseb, dočim navajajo nemški uradi do 34.000 Poljakov v Nemčiji. Ta kričeča razlika med štetji v Nemčiji in na Poljskem gre na račun velike narodne nezavednosti med Poljaki, bivajočimi v Nemčiji.

Ob soseščini z Nemci so postali Poljaki narod mučenikov za materinski jezik in vero. Daleč nazaj v zgodovino sega narodno trpljenje Poljakov ob nemški jezikovni meji: stoletja so se morali boriti proti protestantskim Prusom, ki jim niso jemali samo pravice do njihovega jezika, marveč tudi do njihove vere. Tako silen je bil ta pritisk nad poljskim ljudstvom, da je ostala končno samo še peščica par desetisočih narodno zavedna, ostali stotisoči pa so klonili nasilju in zapadli narodni brezbriznosti in nezavednosti. Šele v zadnjem desetletju se ob delu „Zveze vseh Poljakov“ polahno prebujajo narodno življenje doslej spečega ljudstva Poljakov v Nemčiji. Neovirano delo naddržavne poljske organizacije ni najzadnje zasluga prizadevanj nemške manjšine v poljski državi in še previdne poljske zunanje politike.

Boj Poljakov v Nemčiji za vero in narodnost je dosegel svoj višek v dobi železnega kanclerja Bismarcka. Tedaj pa so se tudi prvič začeli nemški glasovi o potrebi obzirnosti do trpečega poljskega ljudstva v nemških državnih mejah. Pri tem gre zasluga predvsem stranki nemških katoličanov, zvani „Zentrumpartei“. Že v začetku boja je nastopil Nemeč Mallinckrodt v pruskem deželnem zboru za pravice Poljakov do maternega jezika v verouku ljudskih šol. Še odločnejši je bil nemški grof Praschma, ki je leta 1907 odločno zavzel stališče za poljske pravice, ko je v zboru v prilog Poljakom dejal: „Materni jezik veže šolo in družino, veže šolo in mater, kis svojo vzgojo podpira delo šole.“ Drug nemški poslanec, Bebel, je pripomnil: „Če najje verouk med otroci učinkovit, zamore to postati samo potom maternega jezika.“

Poljska duhovščina ima izredne zasluge v boju za pravice maternega jezika. Z vsem svojim srcem se je postavila na stran trpečega ljudstva, ga bodrila in vodila in zanj prenašala tudi mnoga zapostavljanja in zaničevanja nemškega liberalizma. Že leta 1848 je poljski duhovnik, poznejši breslavski pomožni škof, Bernhard Bogedain, objavil za svoje rojake svoj šolski program in ga odel v načelne besede: „Protivzgojno, nepolitično in tudi neizvedljivo je jemati narodu njegov materni jezik.“ Na velikem poljskem zborovanju v Ratiborju so predali nemškim oblastem spomenico s 162.000 podpisi in v njej tirjali pravico svoje materinščine. Neuspehi prošnji in spomenic so poljsko duhovščino naposled dovedli do samopomoči, da je v veroučnih urah poučevala mladino najprej v poljskem branju in pisanju. Stariši pa so segli v dveh občinah celo do šolskega štrajka, ki pa je njegov položaj po sledečih sodnijskih obravnava in kaznih le še poostril.

Današnji položaj Poljakov v mejah nemške države nikakor ni rožnat. Boj za pravico maternega jezika v šoli se nadaljuje s starimi ostrinami. In spet je poljska duhovščina, ki stoji ljudstvu ob strani in ga vsestransko podpira v boju za naravno pravico. Nerazumevanje nemških oblasti za poljske težnje je še vedno zelo veliko. Najhujši boj se bje za nezavedneže v poljskih vrstah, ki si jih Nemci lastijo zase. Poljaki pa kažejo na njihov poljski značaj in poljsko domačo govorico ter jih tirjajo zase. Ker je teh nezavednežev več stotisoč, je boj še posebno oster in mnogokod brezobziren do skrajnosti.

Poljsko manjšino v Nemčiji drži slekoprej najbolj njeno katoliško prepričanje. Ne najzadnje pa zavest, da stoji za njenim hrbtom mogočna poljska država, katere prijateljstvo bo za Nemčijo nekoč vredno njene pravičnosti napram drugorodcem slovanskega značaja.

Važne kanclerjeve izjave.

Povodom 3. apela domovinske fronte je imel kancler dr. Schuschnigg velik govor o vprašanih gospodarske, notranje in zunanje avstrijske politike. Iz govora prinašamo nekatere važnejše stavke.

Uvodno je kancler naglasil, da bo vlada v tekočem letu posvetila svojo glavno skrb gospodarstvu, koder je še dovolj nerešenih zadev. To je v prvi vrsti zadeva brezposelnih, katerih število je v januarju t. l. nekoliko nižje od lani. Čim se nova trgovinska politika Avstrije v gospodarstvu polno uveljavi, se bo položaj na delovnem trgu še bolj izboljšal. Vlada bo skušala dvigniti izvoz, obenem pa bo skrbela, da se cene važnejših vsakdanjih potrebščin ne zvišajo. Investicijsko posojilo bo pomenilo velik gospodarski napredek.

V zunanji politiki bo vlada nadaljevala dosedanje preizkušeno pot. Odnosaži do Italije so pristrčni ne samo med državama, marveč tudi med narodom. 11. julij je Avstriji veliko zadoščenje in po izjavah nemškega kanclerja je Nemčija z Avstrijo edina tudi glede sodelovanja v srednji Evropi. Avstrija goji dobro soseščino do Čehoslovaške in Jugoslavije. Prijateljstvo jo veže z zahodom, Francijo in Anglijo. Tako je položaj Avstrije v družini držav pomirjevalen in zadovoljiv.

Pri obravnavanju notranje politike je kancler najprej naglasil glede toliko obravnavanega vprašanja upostavitve monarhije, da je vprašanje državne oblike izključno zadeva ljudstva, ki bo o tem odločalo na podlagi ustave. Država in fronta bosta določili, kedaj naj se ljudstvo o državni obliki izjavi. Fronti in vladi je mnogo na notranjem pomirjenju. Komunizem se v državi ne sme nikdar udomačiti. Za bivše avstrijske narodne socialiste velja, naj se najprej izjavijo za neodvis-

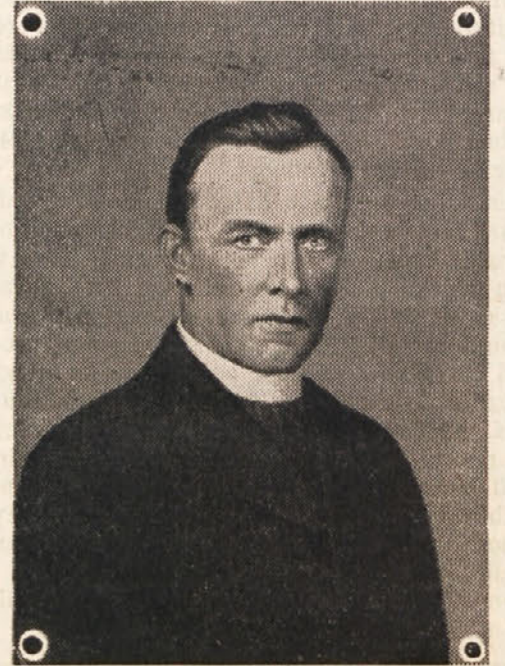
no državo in naj priznajo dom. fronto kot izključno politično organizacijo. Ustanavljanje novih nacionalnih društev pa je absolutno nepotrebno. Vlada bo nadaljevala s pomilostitvijo političnih kaznjencev, katerih je skupno v zaporih samo še 1162. Kancler je zaključil s povdorkom, da je politika izključno zadeva fronte, pri tem pa da ostanje stanovske organizacije neobhodno potrebne. Veljaj v novo leto parola: „Vse za delo v deželi!“ požrtvovalnost pa bodi vidna v tem, da žrtvuje vsak član fronte 1 šiling na leto, da zgradimo v osrčju države nov frontni dom.

DOMAČE NOVICE

„Pogumno in korajžno, a previdno!“

Klagenfurt—Celovec v svečanu.

O priliki občnega zbora celovške posojilnice se je minuli četrtek zbrala v posebni sobi Wretschnikove gostilne v Celovcu domača slovenska družbica, da proslavi mil. kanonika msgr. V. Podgorca,

Kanonik msgr. V. Podgorc — sedemdesetletnik.

jubilanta-sedemdesetletnika. Med drugimi sta došla tudi preč. župnik Starc iz Hodiš in g. dr. Joško Tischler iz Beljaka. Uvodno je povzel besedo podnačelnik celovške posojilnice g. Franc Schnabl, zahvalil se jublantu za 42letno vzorno vodstvo celovškega zavoda ter mu izročil jubilejni dar posojilničarjev: prstan z vdelanim ametistom. Govoril je nato načelnik zveze koroških zadrug g. Floro Lapuš, omenil izredne zasluge mil. kanonika za povzdigo slovenskega združništva ter mu nato predal zahvalno diplomo slov. osrednjih organizacij. Naslednji govornik je kratko orisal slavljencevo življenje, povdaril vsestranost in temeljitost jublantovega delovanja za duševno in gmotno dobrobit koroških Slovencev in mu vročil darilo Prosvetne zveze.

V družabnem razgovoru je izrekel sedemdesetletni slovenski starosta vidno ginjen svoje veselje nad izkazano mu pozornostjo ter nato v daljšem govoru podal mnogo dragocenih naukov iz bogate zakladnice svojih izkušenj. Še preko zbrane družbe je veljal njegov klic slovenski učeči se mladini, naj si skrbno zbira zakladov duha in srca za delo med svojim ljudstvom, da bo svoj rod zamogla voditi v polno versko in narodno zavednost. „Pogumno in korajžno, pa previdno bodi Vaše delo,“ je dejal jublantu po besedi najljubšega mu pisatelja velikega Angleža Šekspirja. S tem je nehote izrazil še načelo svojega bogatega življenja, ki ga dičita pogum in korajža za blago in plemenito delovanje ter ostrovidna previdnost, lastna samo velikim možem.

Jublantu, na katerega zre danes s ponosom vsa slovenska Koroška in ki je bil povodom svoje sedemdesetletnice deležen iskrenih čestitk tudi od strani katoliškega nemštva, kličemo: Ohrani nam ga Bog še mnoga leta!

Letošnje nove sv. maše. Predvidoma bosta letos posvečena v duhovnika dva slovenska bogoslovca: g. Matevž Igerc, rojen 1911 v Podkraju pri Pliberku, in Anton Kutej, rojen 1909 v Celovcu in pristojen v Globasnico. V mašnika bosta posvečena na praznik apostolov-prvakov 29. junija.

